

Arrest

nr. 333 815 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 19 juli 2022, dient op 20 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 7 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 5 november 2024.

1.3. Op 29 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 29 november 2024 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en moslima van Turkmeense origine te zijn. U bent geboren in [...]. U bent afkomstig uit Kirkouk.

U huwde in 2007 met [H.S.H.] en verhuisde als getrouwde vrouw naar Bagdad, Al Sadr stad (Sadr City). In 2013 beviel u van uw dochter, genaamd [S.].

U ging één keer in 2020 gedurende zes maanden en één keer van maart tot mei 2022 naar Nederland, aangezien uw broer [A.] daar woont en er de nationaliteit heeft verworven. U verkreeg voor beide keren een visum dat werd afgeleverd in Ankara, Turkije.

Uw man had sinds 2021 een bedrijf waarbij hij elektrische apparaten verkocht. U weet niet veel details over het bedrijf.

Op 4 februari 2022 viel een groep van gewapende personen jullie huis binnen op zoek naar uw man. Uzelf, uw dochter, uw schoonbroer en schoonmoeder waren aanwezig. Ze vernielden alles in het huis. U en uw dochter werden bedreigd. Het was voor u niet bekend waar uw man op het moment was. Naderhand kwamen jullie te weten dat uw man voordien al bedreigd werd en dat ze geld van hem namen, echter had hij dit niet eerder aan u verteld.

U besloot diezelfde dag Bagdad te verlaten en ging met uw dochter naar uw moeder in Kirkouk. Ook uw schoonfamilie vertrok uit het huis, maar u weet niet naar waar. Uw schoonbroer diende een klacht in bij de politie. Nadien vervoegde ook uw man u in Kirkouk bij uw familie. Hij kreeg nog drie telefonische bedreigingen.

U vertrok op 16 juni 2022 uit Irak samen met uw man en uw dochter. U reisde Irak uit met een Turks visum dat door uw man werd geregeld. U verbleef een tweetal weken in Istanbul, in de wijk Aksaray. Op 3 juli 2022 zag u voor het laatst uw man. Iemand kwam u samen met uw dochter ophalen. Jullie reden zo'n drietal uur en dan reisden jullie gedurende een 20-tal minuten met een rubberen boot naar een voor u onbekend Grieks eiland. Jullie kwamen er aan op 4 juli 2022 en bleven één nacht op dit eiland. In de ochtend brachten ze u naar Athene. Jullie bleven twee weken in Griekenland en dan reisde u op 15 juli 2022 verder met een camionette naar België. U kwam aan in België op 18 juli 2022. U diende de dag nadien, op 19 juli 2022, een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek bleef uw man in Turkije. Hij had immers geen geld om de reis voor hem ook te bekostigen. Hij verbleef voornamelijk in Istanbul, maar hij was ook op andere plaatsen in Turkije en Iran. Enkele dagen vóór 15 mei 2024 keerde hij terug naar Irak om na te gaan hoe het met de bedreigingen tegenover hem gesteld was. Hij verbleef bij een vriend en bij zijn neef. Op 15 mei 2024 werd hij in zijn been geschoten. Hierna ging hij naar uw broer in Kirkouk. Op 5 juli 2024 verliet hij Irak terug en hij zou tot op heden in Turkije vertoeven, maar u weet niet exact waar.

U kwam pas een maand geleden (d.d. 5 november 2024) te weten dat uw man van, voor u onbekende, 500 miljoen Iraakse Dinar van anderen heeft geleend om zijn bedrijf uit te bouwen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende stukken neer: de originele identiteitskaart van uzelf en uw dochter, uw origineel huwelijkscontract, de originele klachtenbrief, het originele attest van de rechtbank, het origineel medisch rapport van de verwoning van uw man, het originele attest dat uw man inwoner van Bagdad is, de originele documenten van uw dochter haar school in België, uw origineel werkcontract van België, een attest van uw woonplaats in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

U verklaarde om bij een terugkeer naar Irak te vrezen dat u en uw dochter gedood of ontvoerd zullen worden door onbekende gemaskerde mannen omwille van het feit dat uw man geld heeft geleend bij bepaalde personen.

Vooreerst biedt u geen zicht op **enkele essentiële elementen**, met name de verblijfplaats van uw man, uw reishistoriek en uw reisweg naar België; essentiële informatie die redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kunnen worden.

Zo bent u onduidelijk **waar uw man sedert uw vertrek verblijft en waar hij zich op dit moment bevindt**. U stelde dat hij voornamelijk in Istanbul verbleef, maar soms ook in andere Turkse steden of in Iran (CGVS, p. 9). Vlak nadien verklaarde u dan weer dat u niet zeker weet of hij gedurende de periode na uw vertrek nog naar Iran is gegaan of niet. U gewezen op uw eerdere verklaringen, ontkende u deze (CGVS, p. 10). Niettemin verklaarde u nog af en toe contact te hebben met uw man, doch bent u duidelijk niet op de hoogte van zijn opeenvolgende verblijfplaatsen (CGVS, p. 9). U wijt dit immers aan het feit dat dit een detail in zijn leven zou zijn, en u niet alle details krijgt. Ook over waar hij zich op dit moment bevindt bent u wederom niet duidelijk, nochtans werd u op het belang gewezen van het afleggen van duidelijke verklaringen in dezer. U verklaarde dat hij in Turkije was, voornamelijk in Istanbul. Waar hij exact is, weet u niet; u blijft dus bijzonder vaag over de opeenvolgende en ook huidige verblijfplaats van uw man (CGVS, p. 10). Hoe dan ook is het volstrekt onaannemelijk dat u zich hier niet over bevraagt of dat hij u niet inlicht waar hij thans zou verblijven. Dat jullie dergelijke cruciale informatie niet met elkaar delen, doet de wenkbrauwen fronsen. In deze context verklaarde u ook dat u nog kopieën van zijn paspoort zou overmaken aan het CGVS. U bleef hier in gebreke; het CGVS heeft deze niet ontvangen (CGVS, p. 10).

Hetzelfde als hierboven geldt ook voor uw schoonfamilie. U kan niet zeggen waar in Irak ze zich momenteel bevinden. U vroeg dan ook nooit aan uw man waar ze zich bevinden en/of wat hun situatie is (CGVS, p. 13 en 14). Er kan immers in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich hierover terdege zou bevragen; hun situatie kan immers indicatief zijn voor deze van u waardoor het niet meer dan logisch zou zijn dat u zich hierover tracht te informeren.

Vervolgens biedt u geen zicht omtrent uw **visumaanvraag voor Nederland in Turkije, te Ankara in 2020**. U stelde eerst niet te weten waar het visum werd aangevraagd, omdat uw broer alle procedures deed en uw paspoort afnam (CGVS, p. 6). Nadien verklaarde u dat het in Turkije, te Ankara werd aangevraagd (CGVS, p. 7). Dat u eerst ontkent te weten waar in Turkije het werd aangevraagd, om later te stellen dat u in Ankara op de ambassade een interview moest afleggen, zijn twee heel uiteenlopende versies. Wat uw broer zijn rol hierin juist was, blijft ook onduidelijk. U stelde dat hij u hielp met het afleggen van het interview, doch biedt dit geen antwoord waarom u uw visum niet zelf zou kunnen regelen, dit al dan niet met behulp van uw echtgenoot, die u volgens uw verklaringen vervoegde in Turkije, terwijl uw broer in Nederland vertoefde (CGVS, p. 7). Daarenboven bent u onduidelijk waarom uw visumaanvraag in 2020 in Turkije gebeurde. U verklaarde dat het visum in Turkije werd aangevraagd omdat u denkt dat ze geen ambassade hebben in Irak (CGVS, p. 6). Echter blijkt dat er wel degelijk Nederlandse diplomatieke missies en consulaat aanwezig zijn in Irak (<https://www.netherlandsandyou.nl/web/iraq/about-us>). U kan niet verduidelijken waarom u dan niet de nodige documenten in Irak in orde kon brengen.

Verder kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw **reisweg** van Irak naar de Europese Unie in 2022. Dit omwille van onderstaande redenen:

U verklaarde dat u legaal Irak bent uitgereisd met een Turks visum. U gevraagd waar u dit visum aanvroeg, stelde u niet te weten waar. Uw man deed alles, misschien vroeg hij een visum in Kirkouk aan aangezien jullie daar waren. U herhaalt dat u het niet weet (CGVS, p. 19). Dit is reeds een opmerkelijke vaststelling.

Voorts vertelt u niet de waarheid over het feit dat u een tweede Nederlands visum aanvroeg in 2022. U stelde dat dit veel te moeilijk zou zijn om te bekomen, dat u wou vluchten en aldus geen visum heeft aangevraagd (CGVS, p. 8). Echter blijkt uit de informatie voorhanden in het administratief dossier van het CGVS dat u wel degelijk in Ankara, Turkije, een Schengenvisum aanvroeg en op 21 maart 2022 bekwam; geldig tot 4 juli 2022 (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het CGVS dossier). Het is frappant dat u daarover geen waarachtige verklaringen aflegt, en wilt verdoezelen een tweede visum te hebben bekomen.

U hierop gewezen komt u er plots mee op de proppen dat u wel degelijk vanuit Nederland nog bent teruggekeerd naar Irak in maart 2022 en dus een visum bekwam in 2022. U lichtte toe dat u op dat moment naar Nederland bent gereisd in de hoop dat de situatie in Irak beter zou worden. U zou dan zijn teruggekeerd naar Irak en in juni 2022 heeft u dan definitief Irak verlaten, eveneens in het bezit van een visum (CGVS, p. 23-24). Echter ontbeert het ook hier alle logica dat u in maart 2022, nadat u verklaarde dat jullie woning in februari van dat jaar was binnengevallen door gewapende mannen, nog zou beslissen om terug te keren naar Irak. In februari 2022 zou u immers met de dood zijn bedreigd bij u thuis. Dat u dan de kans heeft om uw land op een legale manier te ontvluchten, naar Nederland te reizen maar dan toch nog zou beslissen om alsnog terug te keren naar Irak, in plaats van in Nederland om internationale bescherming te verzoeken, is weinig geloofwaardig noch ernstig. Bovendien verklaarde u eerder heel stellig dat u na de bedreigingen op 4 februari 2022 en uw vertrek uit het land niet meer naar Irak bent teruggekeerd (infra, CGVS, p. 8). Beide

versies stroken helemaal niet met elkaar waardoor het aldus volstrekt onduidelijk is waar u precies tussen maart 2022 en juni 2022 (nl. uw aankomst in België) heeft verbleven en wanneer u juist een laatste keer in Irak bent geweest.

Sterker nog, dat u dan volgens uw verklaringen in juni 2022 langs illegale weg, nl. in een rubberen boot van Turkije naar een voor u onbekend Grieks eiland zou reizen in het gezelschap van uw minderjarige dochter, terwijl u op dat moment in het bezit was van een geldig visum, is volstrekt ongeloofwaardig. Waarom zou u het leven van uw dochter én van uzelf op het spel zetten, wanneer u simpelweg met uw eigen reisdocumenten en geldig visum een veilige reis naar Europa kon maken. U hierop gewezen verklaarde u dat het visum niet meer geldig was (CGVS, p. 25). Ook dit strookt niet met de informatie voor handen. Er werd u gewezen op het feit dat het CGVS over de informatie beschikt dat u een geldig visum had tot 4 juli 2024, doch ontkende u dat opnieuw. U gewezen op de medewerkingsplicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust, stelde u dat uw visum vervallen was vóór 4 juli 2024 (CGVS, p. 25). Uw uitleg kan, gelet op de voorhanden zijnde informatie, niet worden gevolgd. Niet alleen is het niet aannemelijk dat u een onveilige en onzekere reis zou verkiezen bovenop een legale reis naar Europa, zoals u eerder al twee keer richting Nederland had gedaan; evenzeer zou een illegale overtocht via een smokkelaar u veel meer financiële middelen kosten dan een legale reis in het bezit van uw eigen paspoort en visum. U spreekt zelf over een bedrag van 20 miljoen Iraakse dinar dat u aan de smokkelaar moest geven (CGVS, p. 24). Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht het CGVS geen geloof aan uw illegale uitreis uit Irak in juni 2022, en heeft het ook zijn grootste twijfels bij uw terugkeer naar Irak vanuit Nederland in het voorjaar van 2022.

Bovenstaande wordt ook bevestigd door het volgende. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tijdens uw vlucht vanuit Irak naar België via onbekende landen bent gereisd (DVZ, DVZ-interview, p. 12). U ermee geconfronteerd dat u op het CGVS wel wist via welke landen u reisde, stelde u plots dat ze u tijdens het DVZinterview niets vroegen over uw reisweg. Opnieuw kan deze uitleg niet worden gevolgd.

Het CGVS stelt vast dat er duidelijk sprake is van een manifest gebrek aan medewerking in uw hoofde en een poging tot misleiding betreffende het tijdstip van uw reis van Irak naar Europa, de gevolgde reisweg en gebruikte reisdocumenten. Dit kan u worden aangerekend.

Dient er volledigheidshalve nog op gewezen te worden dat hierboven reeds werd aangegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u met een smokkelaar naar Europa kwam. Bijgevolg kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat die smokkelaar uw geldig paspoort zou hebben afgenomen (CGVS, p. 6). Hierdoor rijst een ernstig vermoeden dat u uw Iraaks paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties en dat u bepaalde informatie vervat in dat paspoort wenst achter te houden. Andermaal komt dit uw oprechtheid niet ten goede. Het paspoort is nochtans een essentieel document daar het niet alleen informatie aangaande iemands identiteit bevat doch ook betreffende dienst reizen, reisweg, reismodaliteiten, moment van vertrek, etc.

U kreeg na het persoonlijk onderhoud ook nog de tijd om uw paspoort of kopieën daarvan alsnog over te maken aan het CGVS; u heft dit niet gedaan (CGVS, p. 25).

Het mag duidelijk zijn dat dit alles uw geloofwaardigheid geenszins ten goede komt en dit alles doet dan ook vermoeden dat u andere reismotieven had dan u beweerde ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Ook aan de problemen, met name **de bedreigingen in Irak ten aanzien van uzelf en uw dochter omwille van uw man**, kan geen enkel geloof worden gehecht.

Vooreerst bent u niet op de hoogte van de werkzaamheden van uw man. Zo komt u niet verder dan te stellen dat hij een klein bedrijf had, genaamd '[N.A.]', dit sedert 2021. Het was een commercieel bedrijf inzake de verkoop van elektrische apparaten, zoals frigo's en tv's (CGVS, p. 10). U weet de details van zijn werk niet. U komt niet verder dan te stellen, wanneer u gevraagd werd naar zijn takenpakket en verantwoordelijkheden, dat hij eigenaar van het bedrijf is en dat hij kocht en verkocht. U gevraagd wat concreter te zijn, verklaarde u niet meer details te hebben. Dat uw man werkelijk uitbater van een winkel was blijkt dus ook uit niets. U legde in dit verband overigens ook geen enkel document met betrekking tot deze winkel of dit bedrijf neer. U hiernaar gevraagd stelde u dat na de bedreigingen alles weg was. Nadien verklaarde u dat u er niet om vroeg, en hier niets van weet (CGVS, p. 11). Gelet op uw verhaal dat het bedrijf van uw man de oorzaak was van jullie problemen, is het niet aannemelijk dat u dan nadien uw man niet om meer informatie aangaande zijn zaken/zakenrelaties zou hebben gevraagd. U weet op dit vlak niet te overtuigen.

Nog los van het feit of uw man werkelijk eigenaar van een bedrijf was, kan hoe dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat onbekende gemaskerde mannen jullie huis binnenvielen op zoek naar uw echtgenoot. Dit omwille van onderstaande:

- Vooreerst is het niet aannemelijk dat, indien volgens uw verklaringen uw man al meerdere keren bedreigd werd, hij jullie hiervan niet zou op de hoogte zou hebben gebracht. Zo verklaarde u immers zelf dat u dacht dat hij misschien niet thuis bleef zitten omdat hij wist dat 'ze' zouden komen (CGVS, p. 15). U dan ook gevraagd waarom hij u niet informeerde, stelde u louter dat hij jullie niet wou bang maken (CGVS, p. 16). Dit kan logischerwijze geen aannemelijke verklaring zijn indien hij een vrees voor zijn leven en dat van jullie koesterde. Hij kon immers niet uitsluiten dat de schuldeisers zouden langskomen en bedreigen. Dat hij dan geen voorzorgen had genomen, al was het maar uw te waarschuwen, kan niet worden gevolgd.

- Vervolgens indien de gemaskerde mannen u en uw dochter effectief wilden ontvoeren en doden om druk op uw man uit te oefenen, blijkt uit niets waarom ze dit dan niet onmiddellijk zouden hebben gedaan maar jullie net de kans gaven om te vertrekken en te ontkomen (CGVS, p. 18).

- Kan hier bovendien nog worden gewezen op een flagrante ongerijmdheid. Op de DVZ verklaarde u dat u samenmet uw schoonbroer en schoonmoeder naar uw moeder bent gevlucht (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Echter verklaarde u op het CGVS dat u alleen met uw dochter naar uw moeder ging en niet weet waar uw schoonfamilie heen ging. U gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u louter dat u dit niet zo had verklaard (CGVS, p. 18). Dit kan echter niet volstaan. U verklaarde immers dat u na het DVZ-interview het verslag had gelezen en dat alles correct genoteerd stond (CGVS, p. 4).

- Tot slot vraagt zich niet af waar uw man op het moment van deze inval was en vroeg u het nadien ook nooit (CGVS, p. 15). Dat u er genoeg mee neemt dat hij regelmatig weg was omwille van zijn werk is dan ook niet ernstig. Indien u werkelijk een dergelijke traumatiserende inval zou hebben meegemaakt, zou het niet meer dan logisch zijn dat u naderhand zou willen weten waar uw echtgenoot op dat moment vertoefde. Dat u daar zelfs niet naar heeft gevraagd, spreekt boekdelen.

U biedt verder geen aannemelijke uitleg waarom gemaskerde mannen op zoek zouden zijn naar uw man, daar waar u verklaarde dat ze geld wilden:

- Zo doet het verbazen dat u tijdens uw interview bij de DVZ eigenlijk naliet gewag te maken van wat het eigenlijke probleem was, of wie de actor van vervolging betreft (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). U naderhand op het CGVS gevraagd waarom ze geld wilden en waarom ze uw man bedreigden, stelde u dat u denkt dat dit is omdat hij een bedrijf begon en dat hij hiervoor geld leende. U herhaalt door te stellen dat u denkt dat dit 'misschien' zijn probleem is (CGVS, p. 16). U verklaarde dat hij het indirect zei en u hem begreep. U dan gevraagd wat uw man u exact heeft verteld, verklaarde u dat hij stelde wat geld geleend te hebben en het niet te kunnen teruggeven (CGVS, p. 16). Het is ten eerste opmerkelijk dat u in eerste instantie laat uitschijnen dat dit loutere veronderstellingen van u zouden zijn en dat u dit niet onmiddellijk met zekerheid wist te zeggen. Dat u dus in eerste instantie naliet de oorzaak van uw problemen na te gaan en naderhand nog steeds vage verklaringen aflegde over wat de werkelijke oorzaak van de problemen was, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

- Daarenboven verklaarde u pas een maand geleden (d.d. 5 november 2024) van uw man de informatie verkregente hebben dat hij geld had geleend bij bepaalde mensen. Dat u zich op geen enkele wijze voordien geïnformeerd zou hebben waarom onbekenden geld van uw man wilden en zelfs bereid waren daarvoor heel ver te gaan, is totaal niet aannemelijk. Dat u stelde dat dit de cultuur is en dat u het hem niet vroeg uit schrik kan ook geen soelaas bieden. U vond de dreigementen ernstig genoeg om te besluiten uw land van herkomst te ontvluchten; echter klaarblijkelijk zonder te weten waarom gemaskerde mannen u en uw minderjarige dochter in jullie huis kwamen bedreigen (CGVS, p. 16). Dit kan niet worden gevolgd.

- Vervolgens verklaarde u dat het onbekenden waren die uw huis binnen vielen en stelde u tot op heden niet teweten wie jullie bedreigt. U dan gewezen op het feit dat uw man geld leende van bepaalde personen, dus exact weet aan wie hij geld zou moeten, betekent dat het helemaal niet om onbekenden gaat en u zich had kunnen informeren wie in concreto de schuldeisers, en bij uitbreiding de mogelijke aanvallers, kunnen zijn. U komt u niet verder dan te stellen dat uw man hun namen niet vermeldde uit angst (CGVS, p. 16). Opnieuw is deze uitleg weinig aannemelijk.

- Hoe dan ook is het opnieuw volstrekt onduidelijk waarom dan de schuldeisers van uw man geen officiële schuldeisersprocedure zouden opstarten. U stelde dat u het niet echt weet, maar dat u denkt omdat de staat zwak is. Echter weet u niet of ze probeerden/hebben geprobeerd uw man voor een rechtbank te dagen of niet (CGVS, p. 17). Dat u hiervan wederom niet van op de hoogte bent is veelzeggend.

- Tot slot u gevraagd waarom uw man 500 miljoen Iraakse dinar, zo'n 355.080 Euro leende, stelde u dat het wasom zijn bedrijf uit te bouwen. Echter verklaarde u voordien dat het een klein bedrijf was en stelt zich toch de vraag waarvoor hij dat geld in concreto nodig had (CGVS, p. 10). U dan ook gevraagd waarom hij zo

veel geld zou moeten lenen, stelde u opnieuw niets te weten (CGVS, p. 17). Uw onwetendheid kan niet volstaan in dezer; u had de betreffende informatie via uw man kunnen bekomen.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u of uw man gekend zou hebben en kan er dan ook geen gegronde vrees van vervolging in uw hoofd of die van uw dochter worden vastgesteld.

Indien er geen geloof kan gehecht worden aan bovenstaande, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die daaruit zouden voortvloeien, met name dat uw schoonbroer een klacht indiende, dat de bedreigingen zouden voortduren en dat uw man bij terugkeer naar Irak in 2024 gewond zou zijn geraakt omwille van de door u omschreven redenen. Dat uw man in 2024 zou zijn teruggekeerd naar Irak wordt vooralsnog niet betwist. Doch bevestigt zijn terugkeer dat de problemen die door u geschetst werden niet van dien aard zijn dat hij er voor zijn leven diende te vrezen.

Dient er bovendien op te worden gewezen dat de door u aangehaalde problemen, mocht hieraan al enig geloof worden gehecht wat in casu niet het geval is, geen verband houden met één van de criteria van het Geneefse Vluchtelingenverdrag, nl. uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. U verklaart weliswaar een Turkmeense te zijn, doch de door u geopperde problemen komen voort uit een louter financiële kwestie en zijn van puur gemeenrechtelijke aard. Nergens blijkt uit uw relaas dat u omwille van uw etnie ooit noemenswaardige problemen heeft gekend of zou kennen in geval van terugkeer.

De door u neergelegde originele klachtenbrief, de seponering van de rechtbank en medisch verslag wijzigen hieraan niets. Documenten kunnen enkel het verhaal staven indien dit geloofwaardig is, wat in casu niet het geval is.

De overige documenten, met name uw identiteitskaart en die van uw dochter, uw huwelijksakte en een attest van uw man dat hij inwoner van Irak is kunnen hierop geen ander licht werpen, daar deze wezenlijk niets inhoudelijk toevoegen aan uw relaas en louter uw identiteit en die van uw dochter kunnen bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Ook deze stukken, net zoals de stukken in verband met jullie verblijf in België, spreken zich op geen enkele manier uit over uw beweerde vrees noch kunnen zij uw beweerde nood aan internationale bescherming aantonen.

Volledigheidshalve kan hier nog het volgende aan worden toegevoegd. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Irak en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraakse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Iraakse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Iraakse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de **COI Focus Irak. Corruptie en documentenfraude van 20 mei 2021** (zie blauwe map).

Aangezien het CGVS geen geloof hecht aan uw relaas, kan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u bij terugkeer naar Irak er nog steeds over een netwerk kan beschikken waarop u kan steunen, mogelijks uw man en zijn familie alsook uw eigen familie. Uit niets blijkt verder dat u ingeval van een terugkeer naar Irak niet opnieuw met uw dochter bij uw (schoon)familie zou terecht kunnen en op hun steun zou kunnen bogen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht

van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden.

Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militia die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, van de artikelen 39/2, § 1, lid 2, 2°, 48/3, 48/4, 48/9, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM), van de artikelen 13/1 en 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, van het vertrouwelijkheidsbeginsel, van de artikelen 1 tot 16 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangaande de door de commissaris-generaal beschreven feiten, benadrukt verzoekster dat zij nog geen vijftien jaar oud was toen de oorlog in 2003 begon en dat zij reeds op zestienjarige leeftijd gehuwd en naar Bagdad verhuisd was. Zij stelt dat zij de oorlogsjaren slecht ervaren heeft en dat zij op het ogenblik van het vertrek naar Bagdad nog niet volwassen en verantwoordelijk was. Zij voegt toe dat zij slechts tot haar twaalf jaar naar school is kunnen gaan en dat zij dus beperkt onderwijs gevolgd heeft. Volgens haar zijn dit redenen waarom zij zelf weinig of geen initiatieven neemt en alles wat zij als moeilijk ervaart aan de mannen overlaat. Zij stipt voorts aan dat zij een soennitische moslim is, daar waar haar schoonfamilie sjjiitisch moslim is, wat voor spanningen binnen het gezin zorgde. Zij voegt toe dat haar vader in 2000 overleden is toen zij nog geen twaalf jaar oud was en dat dit het gezin in financiële moeilijkheden bracht. Volgens haar verliep het interview bij de DVZ zeer snel, zodat zij niet alles duidelijk kon maken en voegt toe dat het interview haar niet voorgelezen werd alvorens zij het ondertekende. Zij meent dat het interview bij het CGVS eveneens op snel tempo verliep en dat zij haar totaal in de war gebracht hebben met aanhoudende vragen.

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen genomen heeft in de zin van artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet om tegemoet te komen aan haar fysieke en psychische problemen, zoals stress. Zij ziet niet in hoe maatregelen zoals een pauze van aard zouden zijn om de gevolgen van een traumatische ervaring te compenseren. Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met haar bijzonder kwetsbaar profiel als vrouw en alleenstaande moeder en legt uit dat zij lijdt aan stress. Zij voert aan dat zij als vrouw uit de Arabische wereld niet opgevoed geweest is om zelfstandig haar leven op te bouwen en zij getraind is om te zwijgen, aanvaarden en gehoorzamen. Zij stelt dat zij geen nieuws over haar echtgenoot heeft en dat zij er het raden naar heeft of die scheiding door hem gewenst is of niet, te meer nu haar schoonfamilie haar weinig duldt en zij vreest dat zij uiteindelijk door hen verstoet zal worden. Zij meent dat de commissaris-generaal eraan verzaakt heeft rekening te houden met haar algemene situatie en met de algemene situatie in Irak in strijd met de principes zoals bepaald in de Proceduregids. Volgens haar schendt de commissaris-generaal de samenwerkingsplicht door geen rekening te houden met de Iraakse context, haar culturele origine en haar plaats als vrouw in deze samenleving. Zij betoogt dat het interview op hoog tempo en onder hoge spanning verliep.

Zij wenst te verduidelijken dat haar reis naar haar broer naar Nederland in 2020 geen verband houdt met haar problemen in Irak, noch met haar uiteindelijke vlucht. Zij geeft aan dat zij er wat betreft de modaliteiten van de aanvraag van haar visum en haar uitreis uit Irak geen reden toe had om de Belgische autoriteiten te proberen misleiden. Zij benadrukt dat zij geen verstand heeft van formaliteiten en geen belangstelling heeft om te achterhalen welke formaliteiten er nodig zijn voor een vertrek. Zij vestigt opnieuw de aandacht op haar profiel als vrouw die geen initiatief neemt, die amper kan lezen en schrijven, die weinig buitenshuis ging en die binnen een traditioneel en gesloten context leefde. Zij meent dat de commissaris-generaal dit niet mee in rekening brengt omdat zij Turkmeens en niet- Arabisch is. Volgens haar was zij volledig gedestabiliseerd en heeft zij zelf naar hypothesen gezocht om de vragen te proberen beantwoorden.

Voorts legt zij uit dat haar gezin van Turkmeense origine is en haar man zich voor zijn zaak aldus vaak naar Turkije en Iran begaf om handel te voeren. Hij zou haar nooit verteld hebben wat hij precies deed en waar hij precies was omdat dit ook niet hoorde binnen hun gewoontes. Zij wijst erop dat zij er niet eens in slaagt om haar eigen adressen te vermelden en stelt zich de vraag hoe zij dan zou kunnen weten waar haar man zijn tijd spendeert. Zij geeft aan dat hun contacten zich beperken tot het uitwisselen van nieuws over hun gezondheid, het moeilijk leven en hun kind. Volgens haar verkeert zij niet in de mogelijkheid om vragen te stellen en vreest zij te moeten horen dat hij liever in Turkije wenst te blijven.

Vervolgens werpt zij op dat hun problemen verkeerd begrepen werden, gezien geen rekening gehouden werd met het feit dat de beleefde toestand eerder gebruikelijk is in Irak. Zij legt uit dat haar echtgenoot een eigen zaak begon en dat hij geld begon uit te lenen om de bedreigingen tegen te houden en zijn aandeel te kunnen blijven betalen. Volgens haar werd haar echtgenoot zowel bedreigd door zijn afpersers, als door de schuldeisers die hun geld terug eisten en was dit een erg gekend procedé in Irak. Zij meent dat zij zich niet kan verweren als zij de kans niet krijgt om het uit te leggen. Volgens haar heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met haar volledige verklaringen. Zij voert aan dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat haar verklaringen bij de DVZ haar werden voorgelezen alvorens zij deze ondertekende. Zij wijst er bovendien nog op dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat haar man gewond raakte, wat volgens haar minstens als begin van bewijs dient te worden aanzien.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert zij aan dat de commissaris-generaal artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet behandeld heeft. Daarnaast stelt zij dat de situatie in Irak nog steeds heel weinig stabiel is op politiek, socio-economisch en veiligheidsvlak. Zij verwijst naar het conflict in Gaza, de uitbreiding van Libanon, de recente val van de regering in Syrië en de onzekere hulp van de Verenigde Staten als factoren die deze instabiliteit verergerd hebben en citeert uit een analyse van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 2024. Zij besluit dat er een afwachtende houding dient aangenomen te worden wat de veiligheidssituatie in Irak betreft en verwijst naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met dochtertje die een gemengd huwelijk heeft.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 8 augustus 2025 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van november 2024;
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);

- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation, mei 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij lijdt aan fysieke en psychische problemen, waaronder stress, waardoor zij niet in staat was om op adequate wijze te antwoorden op de vragen, kan zij niet worden bijgetreden gelet op wat volgt.

Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoeende zijn aangetoond (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, geeft verzoekster bij de DVZ aan in goede gezondheid te verkeren en maakt zij alleszins geen melding van enige psychologische of fysieke problemen (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 01.12.22, punt 29). Uit de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ van 1 december 2022 blijkt voorts dat verzoekster negatief antwoordde op de vraag of er elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Daarnaast wijst niets erop dat haar mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat zij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop zij zich beroept in het kader van haar beschermingsverzoek. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat terdege rekening gehouden werd met verzoeksters verklaring dat zij wat gestresseerd was en haar moraal niet goed was door het lange wachten (NPO, p. 2). De *protection officer* verzekert verzoekster dat zij alles rustig zullen overlopen en vraagt haar uitdrukkelijk of zij zich in staat voelt om het interview af te leggen, waarop zij bevestigend antwoordt. Er wordt haar eveneens meegedeeld dat zij het steeds mag aangeven als zij een pauze wenst (*ibid.*). Op het einde maken noch verzoekster, noch haar advocaat enige opmerkingen over haar fysieke of mentale toestand die haar zou verhinderen om te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure (NPO, p. 25-26). Verzoekster legt bovendien geen enkel medisch of psychologisch attest neer waaruit zou blijken dat zij dermate gestresseerd was dat zij het interview niet op gedegen wijze zou kunnen doorlopen hebben.

Waar verzoekster aldus wijst op fysieke of psychologische problemen, zoals stress, die haar zouden beletten om de vragen van de *protection officer* te beantwoorden, laat zij na die blote bewering, die enerzijds geen steun vindt in psychologische of medische attesten en anderzijds geen weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier, te objectiveren, waardoor deze niet kan worden weerhouden en alleszins niet van die aard is om vast te stellen dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Irak dat zij en haar dochter gedood zullen worden door onbekende personen die op zoek zijn naar haar echtgenoot (NPO, p. 14-15).

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekster biedt geen zicht op essentiële informatie die redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden, met name (a) de verblijfplaats van haar man en haar schoonfamilie; (b) haar reishistoriek; (c) het tijdstip van haar reis van Irak naar Europa; (d) de door haar gevolgde reisweg naar België; (e) de gebruikte reisdocumenten;
- ii) Er kan geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die zij en haar dochter in Irak ontvangen hadden omwille van haar man gezien (a) zij niet op de hoogte is van de werkzaamheden van haar man; (b) het niet aannemelijk is dat haar man, indien hij al meerdere keren bedreigd werd, haar hiervan niet op de hoogte zou hebben gebracht; (c) het niet geloofwaardig is dat indien de gemaskerde mannen haar en haar dochter effectief wilden ontvoeren en doden, zij dit dan niet onmiddellijk gedaan hebben, maar hen de kans gaven om te vertrekken en te ontkomen; (d) zij bij de DVZ verklaart dat zij samen met haar schoonbroer en haar schoonmoeder naar haar moeder gevlucht was, terwijl zij bij het CGVS stelt niet te weten naar waar haar schoonfamilie ging; (e) het niet ernstig is dat zij zich niet afvraagt waar haar man op het moment van de inval was en het nadien nooit gevraagd heeft; (f) zij geen aannemelijke uitleg biedt waarom gemaskerde mannen op zoek zouden zijn naar haar man;
- iii) Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoekster of haar man gekend zouden hebben, kan evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die daaruit zouden voortvloeien, met name dat haar schoonbroer een klacht indiende, dat de bedreigingen zouden voortduren en dat haar man bij terugkeer naar Irak in 2024 gewond zou zijn geraakt;
- iv) De door verzoekster aangehaalde problemen houden geen verband met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, gezien de door haar geopperde problemen voortkomen uit een louter financiële kwestie en puur gemeenrechtelijk van aard zijn;
- v) De door haar neergelegde documenten kunnen niks wijzigen aan het voorgaande, gezien (a) de originele klachtenbrief, de seponering van de rechtbank en het medisch verslag het verhaal enkel staven indien dit geloofwaardig is, wat *in casu* niet het geval is; (b) haar identiteitskaart en die van haar dochter, haar huwelijksakte en een attest van haar man dat hij inwoner is van Irak inhoudelijk niets wezenlijk toevoegen

aan haar relaas en louter haar identiteit en die van haar dochter bevestigen, wat niet ter discussie staat; (c) de stukken in België zich op geen enkele manier uitspreken over haar beweerde vrees; (d) de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is, nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Irak en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraakse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden;

vi) Aangezien geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters relaas, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Irak er nog steeds over een netwerk kan beschikken waarop zij kan steunen, mogelijks haar man en zijn familie alsook haar eigen familie.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij Irak is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoekster toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In haar verzoekschrift beperkt zij zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van haar vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat zij in haar geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaas te herstellen.

4.4.3.1. Verzoeksters voorgehouden problemen met onbekende mannen bij wie haar man geld zou hebben geleend, houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend een interpersoonlijk en financieel conflict dat haar echtgenoot zou hebben met zijn schuldeisers en hierin kan geen enkele nexus met enige vervolgingsgrond, zoals opgenomen in voormeld verdrag worden ontwaard. In haar verzoekschrift onderneemt zij geen enkele ernstige poging om de motieven in dit verband in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor deze integraal worden bijgetreden.

4.4.3.2. Bovendien kan aan haar relaas geen geloof worden gehecht, gezien haar gebrekkige kennis over de precieze problemen met de schuldeisers van haar echtgenoot, wat het kernaspect vormt van haar vluchtrelaas. In haar verzoekschrift erkent zij dat ze hierover gebrekkige verklaringen heeft afgelegd, maar verwijt zij de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden te hebben met haar profiel als ongeschoolde vrouw uit de Arabische wereld die opgegroeid is binnen een patriarchale en gesloten samenleving waar zij geen initiatief kan nemen. Zelfs van een persoon met beperkte scholing, die op jonge leeftijd gehuwd is en opgroeide in een context waarin zij weinig zelfstandigheid aangeleerd kreeg, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Verzoekster toont overigens niet aan dat zij een dermate geïsoleerd bestaan leidde dat er van haar geen voldoende doorleefde kennis van de kernelementen van haar beschermingsverzoek kan worden verwacht. Het tegendeel blijkt uit de vaststelling dat zij in staat was om haar broer in Nederland te bezoeken (NPO, p. 6), dat zij zich samen met haar echtgenoot buitenshuis begaf (NPO, p. 6) en dat ze naar Turkije gingen voor de visumaanvragen (NPO, p. 7). Dat er omwille van haar profiel onredelijke verwachtingen werden gesteld, maakt zij niet *in concreto* aannemelijk. Een beperkte scholing houdt voorts niet in dat haar inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of haar zouden verhinderen om zaken te omschrijven die rechtsreeks aan haar beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Tot slot is het weinig ernstig dat verzoekster ook na haar vertrek uit Irak klaarblijkelijk naliet om zich verder te informeren met het oog op haar beschermingsverzoek in België, hoewel zij nog af en toe contact heeft met haar echtgenoot (NPO, p. 11-12). Die houding getuigt eerder van een opvallende desinteresse in het kernaspect van haar vluchtrelaas, wat de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen ondermijnt.

Voorts kan zij nauwelijks informatie geven over het bedrijf van haar echtgenoot, terwijl diens werkzaamheden nochtans de aanleiding hebben gevormd van haar problemen. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat hij in 2021 een klein bedrijf had opgericht onder de naam N.A., waar elektrische apparaten zoals frigo's en tv's verkocht werden. Over zijn takenpakket en verantwoordelijkheden kan zij niet verder in detail treden (NPO, p. 10-11). Zelfs indien wordt aangenomen dat haar echtgenoot weinig over zijn werkzaamheden vertelde, neemt dit niet weg dat verzoekster zich hierover nadien kan informeren, gezien het contact met haar echtgenoot (zie *infra*). Dat hun contacten zich zouden beperken tot het bespreken van hun gezondheidstoestand en hun dochter, betreft een loutere blote bewering en geen dienstig verweer, nu redelijkerwijze verwacht kan worden dat dat zij al het nodige zou doen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen om haar beschermingsverzoek te staven en om haar vrees te kunnen inschatten. Zij laat ook na enig begin van bewijs neer te van het bestaan van dit bedrijf en dat haar echtgenoot er de eigenaar van was. Zij legt hieromtrent ook wisselende verklaringen af die de geloofwaardigheid van haar relaas op de helling plaatst. Eerst stelt zij dat alle documenten weg waren na de bedreigingen, maar moet hierna meteen toegeven dat zij hier niet naar gevraagd heeft en hier niets over weet (NPO, p. 10-11). Dit laatste getuigt opnieuw van een opmerkelijke desinteresse die de geloofwaardigheid van haar relaas niet ten goede komt.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan de inval van de gemaskerde mannen in hun huis aangezien (a) het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot, indien hij herhaaldelijk bedreigd werd, haar daarvan nooit op de hoogte gebracht heeft (NPO, p. 15-16); (b) haar verklaring dat gewapende mannen haar en haar dochter zouden willen ontvoeren of doden, niet te rijmen valt met de vaststelling dat deze mannen geen actie ondernamen om deze dreigementen uit te voeren en hen simpelweg lieten vertrekken (NPO, p. 18); (c) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over met wie zij is gevlucht (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 01.12.22, vraag 3.5., NPO, p. 18); (d) zij zich nooit afvroeg waar haar echtgenoot was op het moment van de inval, noch het hem nadien vroeg (NPO, p. 15); (e) zij gebrekkige en vage verklaringen aflegt over de werkelijke oorzaak van de problemen van haar echtgenoot (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 01.12.22, vraag 3.5.; NPO, p. 16); (f) het niet aannemelijk is dat zij de dreigementen ernstig genoeg vond om Irak te verlaten, zonder initieel te weten waarom gemaskerde mannen haar en haar minderjarige dochter thuis kwamen bedreigen (NPO, p. 16); (g) zij enerzijds beweert dat de ouders onbekend waren, terwijl zij anderzijds aangeeft dat haar echtgenoot geld had geleend van specifieke personen (NPO, p. 16); (h) het onduidelijk is waarom de schuldeisers van haar echtgenoot geen officiële schuldeisersprocedure zouden opgestart hebben (NPO, p. 17); (i) zij stelt dat haar echtgenoot een groot bedrag leende, maar niet kan toelichten waarvoor dit diende, ondanks dat het aan de basis lag van hun problemen (NPO, p. 10, 17). Waar zij in haar verzoekschrift tracht te verduidelijken dat haar echtgenoot reeds van in het begin werd afgeperst en dat hij uiteindelijk geld diende te lenen om zijn afpersers te kunnen betalen, waardoor hij zowel aan zijn afpersers als aan zijn schuldeisers diende te betalen, betreft dit slechts een *post-factum* toevoeging die geen weerslag vindt in haar verklaringen. Immers verklaart zij tijdens het persoonlijk onderhoud enkel dat zij “denkt” dat hij geld leende om het bedrijf op te richten en dat hij dit niet kon terugbetalen aan zijn schuldeisers (NPO, p. 16). Nergens maakt zij melding van een afperser aan wie haar echtgenoot ook geld verschuldigd zou zijn. Door er tot slot simpelweg op te wijzen dat de commissaris-generaal er geen rekening mee houdt dat dit soort gebeurtenissen “gebruikelijk” zijn in Irak, brengt zij geen enkel concreet argument bij om voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen en kan zij niet aantonen dat er in hun specifiek geval sprake is van onbekende belagers die op zoek zijn naar haar echtgenoot en die haar huis zijn binnengevallen.

Tot slot komt de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde problemen verder op de helling te staan door het gedrag van haar en haar echtgenoot. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat, indien onbekende belagers het werkelijk op haar echtgenoot gemunt hadden en zij het huis waar hij met zijn familie woonde reeds hadden binnengedrongen, hij meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en niet terug zou keren naar Irak in 2024 (NPO, p. 12,22), waar hij een makkelijk doelwit vormt. Ook verzoeksters eigen gedrag staat haaks op de ernst van de door haar gestelde bedreigingen. Ondanks haar verklaring dat gewapende mannen in februari 2022 haar woning zouden zijn binnengedrongen en haar met de dood bedreigd hebben (NPO, p. 14), is zij, na het bekomen van een Schengenvisum in maart 2022 en haar reis naar Nederland, alsnog teruggekeerd naar Irak alvorens het land definitief te verlaten in juni 2022 (NPO, p. 23-24). Dat zij vrijwillig terugkeerde naar een land waar zij gevaar liep, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vrees ten eerste en valt niet te rijmen met het gedrag dat redelijkerwijze verwacht kan worden van een verzoeker om internationale bescherming. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven dienaangaande in de beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor zij integraal worden overgenomen.

4.4.3.3. In het licht van de op verzoekster rustende medewerkingsplicht is het essentieel dat zij coherente, uitgebreide en doorleefde verklaringen kan afleggen over haar persoonlijke situatie, haar reisweg en de omstandigheden rond haar vertrek uit Irak. Echter blijkt dat verzoekster niet kan overtuigen aangaande enkele essentiële elementen, waaronder de verblijfplaatsen van haar echtgenoot en schoonfamilie, alsook haar reisweg en -documenten en waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan haar algehele geloofwaardigheid.

Vooreerst biedt verzoekster geen zicht op de verblijfplaatsen van haar echtgenoot (NPO, p. 9-10), en haar schoonfamilie (NPO, p. 13-14). Dat zij haar echtgenoot niet kan bevragen over zijn verblijfplaatsen of deze van zijn familie vanwege culturele gewoontes en spanningen met haar schoonfamilie en hun contact aldus beperkt blijft tot algemene uitwisselingen over gezondheid en het moeilijke leven, betreft geen dienstig verweer. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer moeite zou doen om de verblijfplaatsen van haar echtgenoot en schoonfamilie te achterhalen, nu haar situatie en veiligheid en die van haar dochter mede afhankelijk kunnen zijn van die van haar echtgenoot en schoonfamilie. Waar zij simpelweg stelt dat zij werkelijk zonder nieuws over haar echtgenoot is en enkel aanvoert dat hij voor zijn werkzaamheden vaak naar Iran en Turkije moest reizen, voegt zij in wezen niets toe aan haar eerder afgelegde en door het CGVS als ongeloofwaardig beoordeelde verklaringen en bevestigt zij de *supra* weerhouden desinteresse in haar hoofd, die nefast is voor haar geloofwaardigheid.

Voorts is verzoeksters beschreven reisweg vanuit Irak naar de Europese Unie in 2022 niet geloofwaardig aangezien (a) zij geen duidelijke informatie kan geven over waar of hoe haar Turks visum werd aangevraagd (NPO, p. 19); (b) zij initieel ontkent een tweede Schengenvisum te hebben verkregen in 2022, terwijl uit de

beschikbare informatie blijkt dat zij dat wel degelijk in Ankara heeft aangevraagd en gekregen (NPO, p. 8, AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1); (c) zij later beweert vanuit Nederland te zijn teruggekeerd naar Irak in maart 2022, wat haaks staat op haar eerdere verklaring dat zij na de inval in februari 2022 niet meer naar Irak teruggekeerd is (NPO, p. 8, 23-24); (d) het volstrekt ongeloofwaardig is dat zij, met een geldig visum op zak, in juni 2022 toch illegaal per boot naar Europa reisde met haar minderjarige dochter (NPO, p. 24-25); (e) zij bij de DVZ en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt over de landen die zij doorkruist heeft tijdens haar reis naar België (NPO, p. 24; AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 01.12.22, punt 33). Zij kan niet overtuigen waar zij stelt geen kennis van of interesse in administratieve formaliteiten te hebben. Het ontbreken van belangstelling, wat overigens niet meer dan een blote bewering betreft en allerm minst overtuigt, ontslaat haar alleszins niet van de verplichting om correcte, consistente en volledige verklaringen af te leggen over haar reisweg, visumgebruik en beweerde terugkeer naar Irak, nu deze elementen van essentieel belang zijn voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoeksters reis naar Nederland in 2020 geen verband houdt met haar problemen in Irak of haar uiteindelijke vlucht uit Irak en zij enkel naar daar ging om haar broer hulp te bieden na een operatie neemt niet weg dat haar verklaringen over deze visumaanvraag inconsistent en onduidelijk blijven. Initieel verklaart zij dat zij niet weet waar het visum werd aangevraagd omdat haar broer alles regelde en haar paspoort afnam (NPO, p. 6), om vervolgens te stellen dat zij in Ankara op de ambassade een interview moest afleggen (NPO, p. 7). Zij blijft vaag over de rol van haar broer; alleszins is het niet duidelijk waarom zij de aanvraag niet zelf kon regelen, te meer daar haar echtgenoot haar in Turkije vervoegde en haar broer reeds in Nederland verbleef (*ibid.*). Dat de aanvraag in Turkije diende te gebeuren omdat er geen Nederlandse ambassade in Irak zou zijn, kan niet worden aangenomen, nu uit de beschikbare landeninformatie, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, met name <https://www.netherlandsandyou.nl/web/iraq/about-us> blijkt dat dergelijke diplomatieke posten wel degelijk in Irak aanwezig zijn.

Tot slot betwist zij niet dat er een ernstig vermoeden bestaat dat zij het bewust nalaat om (kopieën van) haar Iraaks paspoort voor te leggen (NPO, p. 25). Immers maakt zij niet aannemelijk dat zij met een smokkelaar naar Europa kwam, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat haar paspoort door de smokkelaar zou zijn afgenomen (NPO, p. 6).

4.4.3.4. Verzoekster kan zich voor wat betreft de opgeworpen tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS niet verschuilen achter het betoog dat haar verklaringen haar bij de DVZ niet zouden zijn voorgelezen, nu zij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 01.12.22). Bovendien stelt zij bij het begin van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij bij de DVZ alle essentiële elementen met betrekking tot haar beschermingsverzoek heeft kunnen uiteenzetten. Er werd haar eveneens de kans geboden om eventueel nog opmerkingen te formuleren bij haar gehoor bij de DVZ, waarvan zij geen gebruik gemaakt heeft. Zij stelt uitdrukkelijk dat zij haar verklaringen achteraf nog heeft nagelezen en dat deze correct waren (NPO, p. 3-4).

4.4.3.5. Uit een grondige lezing van het administratief dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat het persoonlijk onderhoud op een zeer snel tempo verliep, waardoor zij volledig in de war en gedestabiliseerd zou zijn geraakt.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud vraagt de *protection officer* naar haar gemoedstoestand en verzekert hij haar ervan dat zij alles rustig zullen overlopen. Er wordt haar uitgelegd dat zij bevestigd zal worden over haar persoonsgegevens, haar familie, haar documenten, haar reisweg en de redenen waarom zij Irak verlaten heeft en niet terug kan keren, welke de rol van de tolk en de advocaat is en dat het in haar belang is om eerlijke en juiste verklaringen af te leggen en dat haar persoonlijk onderhoud vertrouwelijk verloopt. Ze wordt er verder op gewezen dat zij en haar advocaat notities kunnen vragen van het persoonlijk onderhoud. Na deze voorafgaande uitleg vraagt de *protection officer* of ze de tolk goed kan begrijpen, waarop zij bevestigend antwoordt (NPO, p. 2-3). Op het einde geeft de *protection officer* haar en haar advocaat de mogelijkheid opmerkingen te maken, waarvan zij ook gebruik maakt. Haar advocaat, noch zijzelf maken echter enige opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 25-26). Het persoonlijk onderhoud heeft ongeveer 4 uur geduurd, waardoor verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat het onderhoud in een snel tempo verliep. Verzoekster en haar advocaat maken hier bovendien geen melding van tijdens het persoonlijk onderhoud. In het verzoekschrift doet verzoekster ook geen enkele moeite om verder te verduidelijken waarom zij van mening is dat het persoonlijk onderhoud in haar ogen problematisch is verlopen of welke verklaringen zij niet heeft kunnen afleggen. Er kan dus gelet op bovenstaande vaststellingen vanuit worden gegaan dat haar persoonlijk onderhoud onder normale omstandigheden heeft plaatsgevonden.

4.4.3.6. De door verzoekster neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Vooreerst stroken verzoeksters verklaringen over de verwondingen van haar echtgenoot niet met de inhoud van het door haar neergelegde medisch attest, wat de bewijswaarde van dit document reeds ernstig op de helling plaatst (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). In het medisch attest attesteert de orthopedisch en traumatologisch specialist dat zij een operatie uitgevoerd hebben bij haar echtgenoot vanwege een schotwonde in zijn linkervoet en dat hij werd doorverwezen naar het al-Kindi-ziekenhuis. Verzoekster stelt daarentegen dat de dokter een rapport schreef waarin haar echtgenoot werd aangemaand om zich naar het ziekenhuis te begeven, maar dat haar echtgenoot weigerde omdat hij het probleem niet groter wilde maken. Zij stelt enkel dat er een verpleger voorzien werd door haar broer, die hem verzorgd heeft (NPO, p. 17). Bovendien kan dit attest niet als alleenstaand worden gezien binnen haar beschermingsverzoek. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Verzoekster slaagt er niet in om op de algehele geloofwaardigheidsbeoordeling in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig wordt bevonden, een ander licht te werpen (zie *supra*). In het desbetreffende attest worden alleszins de omstandigheden waarin de schotwonde zou zijn veroorzaakt, niet geschetst. Dat de schotwonde niet zou veroorzaakt zijn in andere omstandigheden dan zoals verzoekster laat uitschijnen kan op basis van dit attest niet worden uitgesloten. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, evenals de vaststelling dat een medisch attest ook geen uitsluitel kan geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld of de letsels – waarbij artsen, op basis van de verklaringen van hun patiënt weliswaar vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de letsels, maar nooit de precieze feitelijke omstandigheden kunnen schetsen – maakt het medisch attest mede bekeken in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling van haar verklaringen van haar vluchtrelaas niet aannemelijk.

De klacht die door verzoeksters schoonbroer werd ingediend op 9 februari 2022 (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4), werd louter opgesteld op basis van diens verklaringen. Het vonnis van de rechtbank toont aan dat de klacht aanleiding gegeven heeft tot een onderzoek (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7), maar dat de klacht geseponneerd werd, onder meer wegens het verstrijken van een aanzienlijke termijn, alsook wegens het onvermogen om de daders te identificeren of te lokaliseren. Het vonnis maakt aldus geen gewag van concrete onderzoeksdaten of andere elementen die hebben geleid tot de bevestiging van de door verzoekster gestelde feiten. Enkel op basis daarvan kan aldus niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Gelet op het gebrek aan substantiële vaststellingen in het kader van dat onderzoek en het feit dat de klacht uiteindelijk zonder gevolg werd geklasseerd, volstaan de voormelde documenten niet om aan te tonen dat verzoekster en haar familie daadwerkelijk bedreigd werden door onbekende aanvallers die hun woning zouden zijn binnengedrongen. Verzoekster brengt geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

Verzoekster laat de motieven aangaande de overige documenten, zijnde haar identiteitskaart, de identiteitskaart van haar dochter, haar huwelijksakte, het attest dat haar man inwoner van Irak is en de documenten aangaande haar situatie in België (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-3, 6, 8), volledig onbesproken. Bij gebrek aan dienstig verweer en gezien de motieven dienaangaande pertinent en draagkrachtig zijn, worden zij integraal overgenomen.

4.4.3.8. Gezien verzoekster geen zicht biedt op de verblijfplaats van haar echtgenoot (zie *supra*), zij verklaart dat haar broer, zus en tante zich nog steeds in Irak bevinden en zij hier nog steeds contact mee heeft (NPO, p. 13) en haar schoonfamilie zich ook nog steeds in Irak bevindt (NPO, p. 13), overtuigt zij geenszins waar zij in het verzoekschrift aanvoert dat zij in geval van terugkeer naar Irak beschouwd zou worden als een alleenstaande moeder. Verzoekster maakt haar specifiek kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder in Irak op geen enkele manier aannemelijk, waardoor niet kan worden ingezien waarom de commissaris-generaal hiernaar nog verder onderzoek zou hoeven te voeren. Een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op het geheel van voorgaande maakt zij evenmin aannemelijk dat er omwille van diezelfde problemen een haar dochter een nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij en haar dochter een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekster betwist niet dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt met haar algemene verwijzing naar de analyse van de Veiligheidsraad geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoekster laat evenwel na het bewijs te leveren dat zij en haar dochter specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Bagdad. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin dergelijke persoonlijke omstandigheden worden afgeleid. Zoals reeds *supra* uiteengezet, maakt verzoekster haar profiel als alleenstaande moeder en het gebrek aan netwerk in haar herkomstland, niet aannemelijk.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en haar dochter bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster en haar dochter in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekster en haar dochter niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. Onderhavig onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO